

Sygn. akt IV CSK 762/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Spółdzielni "M." w G.
przeciwko E. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 8 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 230/14,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 sierpnia 2014 r., wydany w sprawie o zapłatę, powódka Spółdzielnia „M.” w G. zaskarżyła skargą kasacyjną opartą na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 118 i 624 § 1 k.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała, że „w związku z niniejszą sprawą zarysowuje się wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego zagadnienie prawne (...), którego istota sprowadza się do kwestii dopuszczalności stosowania przepisów szczególnych normujących długość terminu (okresu) przedawnienia ściśle określonych roszczeń wynikających z umów nazwanych do roszczeń wynikających z umów nienazwanych. W ujęciu bardziej szczegółowym chodzi o przesądzenie kwestii, na podstawie jakiego przepisu - ogólnego (art. 118 k.c.) czy szczególnego (np. art. 624 § 1 k.c.) powinno nastąpić ustalenie terminu przedawnienia konkretnego roszczenia majątkowego, w danym wypadku wynikającego z umowy nienazwanej zbliżonej do umowy kontraktacji, jeżeli roszczenie takie (tu: roszczenie o zapłatę kary umownej za „zerwanie” umowy z naruszeniem zasad jej wypowiedzania), nie należy w ogóle do istoty tej umowy nazwanej”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymagało przedstawienia występującego w sprawie problemu prawnego, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz wskazania argumentów

przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

W skardze takiej wymaganej argumentacji prawnej brak. Uzasadnienie wniosku stanowi jedynie powtórzenie w zmodyfikowanej formie uzasadnienia podstaw skargi, nie zawierając argumentów przekonujących, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości, wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Wyjaśnienie wskazanej przez skarżącego jako istotnego zagadnienia prawnego kwestii w rzeczywistości sprowadzałoby się do rozstrzygnięcia powołanych w skardze zarzutów.

Przy uwzględnieniu ustalonej przez Sąd odwoławczy podstawy faktycznej, a także przyjętej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, odnoszącej się do konkretnej umowy stron, nie zachodzi potrzeba sformułowania przez Sąd Najwyższy uogólnionej odpowiedzi na postawione w skardze pytanie.

Powołane w uzasadnieniu wniosku jednostkowe orzeczenie Sądu Najwyższego, wydane w oparciu o inną podstawę faktyczną i prawną, i odnoszące się jedynie ubocznie do wskazanej w skardze kwestii, nie świadczy o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Oddalając wniosek pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy miał na względzie, że odpowiedź na skargę nie może ograniczać się do przytoczenia tez, sygnatur i dat jego orzeczeń bez przedstawienia przez stronę własnej argumentacji prawnej.